

ner. Hvis der sker opgradering af det gamle udstyr, så koster det også en masse penge, og som en amerikansk analytiker har udtrykt det: Vi får ikke nogen som helst produktivitetsforbedringer, vi får ingen ny teknologi, vi får faktisk kun retten til at komme videre og retten til at overleve.

De midler, som skal bruges til enten at undgå problemer år 2000 eller til at rydde op januar år 2000, kan ikke bruges på andre områder. Og det er selvfølgelig ærgerligt, at vi må bruge pengene på dette. Men da vi i det moderne samfund har sat computerchips i alt fra regulering af trafiklys og biler til fyrtårne og skibe, ja, så er vi altså nødt til at bruge økonomi og kræfter på at opgradere systemerne eller udskifte dem til noget helt nyt.

Man kan selvfølgelig godt ærgre sig over, at teknikere og programmører i 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne ikke havde mere tillid til deres egne programmer. De troede alle, at programmerne for længst ville være udskiftet inden år 2000, og valgte derfor at spare de berømte to cifre i hukommelserne. Og faktisk helt op til 1986 blev der solgt store maskiner med kun to cifrede årstal.

Det er min opfattelse, at regeringen og ministeren tager alt for let på de problemer, vi kan forvente. Det gælder problemerne med mangel på programmører og teknikere, som rent faktisk kan nå at løse opgaverne inden år 2000. Ministeren siger, at man forventer, at virksomhederne skal gå i gang med efteruddannelse af deres medarbejdere, og skulle det vise sig, at de ikke løfter den opgave, så er man parat til lovgivning.

Problemet er bare, at vi risikerer at komme for sent. Vi har det ikke ligesom med så mange andre ting, hvor vi kan nedsætte et udvalg, og hvis ikke de når at blive færdige, så kan vi lave en lov om ændring af lov om og sådan noget. Her er det sådan, at der er en dato, der gælder, og hvis først vi har brugt et helt år på at afventere, at virksomhederne reagerer, og må konstatere, at det gjorde de alligevel ikke, så kan vi ikke købe os den tid tilbage. Den er gået.

Det gælder faktisk for ganske mange virksomheder, at de overhovedet ikke er klar over det. Der er en stor undersøgelse, der viser, at 40 pct. af de private virksomheder end ikke har overvejet, om de har nogen problemer i den her anledning.

Det gælder også store dele af den offentlige sektor, og dér synes jeg ikke, at ministerens

besvarelse var særlig imponerende. Den opgørelse, som Jyllands-Posten havde den 25. juni 1997, viser jo, at en lang række af ministerierne overhovedet ikke har styr på tingene. Mest alvorligt er det i Undervisningsministeriet, hvor der, som Jyllands-Posten udtrykker det, reelt intet overblik er over de mulige problemer med år 2000. Det gælder snesevis af universiteter, seminarier osv. osv.

Jeg vil ikke på nogen måde deltage i eller oppiske til hysteri. Det er sagen nemlig for vigtig til. Det er ikke en sag, der heller vedrører noget særligt partipolitisk. Det er simpelt hen en problemstilling, som er en national opgave, og derfor efterlyser jeg mere handling og mere tempo fra regeringen. Det er nemlig sådan, at hvert eneste minut tæller, og vi kan ikke bare vedtage en lov om at udsætte datoen. Den kommer under alle omstændigheder. En række af de institutioner og virksomheder, som vi taler om, vil allerede begynde at opleve problemerne fra den 1. januar 1999, fordi deres automatiske bogføring osv. går helt frem til år 2000, som måske så ikke kan lade sig gøre.

Når ministeren lægger så meget vægt på ledelsesansvar og en decentral reaktion, så kan jeg selvfølgelig godt forstå det, og det lyder pænt sådan rent retorisk, men det tør vi jo ikke gøre, når det gælder arbejdsmiljø. Vi tør heller ikke gøre det, når det gælder miljøet. Vi tør heller ikke gøre det, når det gælder virksomhedernes regnskaber. Dér overlader vi det ikke til ledelsesansvar. Dér har vi en detaljeret lovgivning. Ja, ikke engang virksomhedernes markedsføring overlader vi til ledelsesansvar. Og for den sags skyld, når virksomhederne skal skrue et nødudgangsskilt op på virksomheden, så betror vi dem ikke evnen til selv at finde ud af at få det skilt sat op. Det er der også regler om.

Men her, hvor vi taler om, at år 2000-problemet kan vise sig at give meget store samfundsøkonomiske tab, ja, så overlader vi det til et decentralt ledelsesansvar. Det synes vi er et problem.

Hvis ministeren er så overbevist om, at regeringen har styr på situationen, så har jeg et enkelt spørgsmål til ministeren: Er ministeren parat til at opholde sig i et fly nytårsnat mellem år 1999 og år 2000? Hvis ministeren svarer ja, så tror jeg, ministeren er ærlig i sin vurdering af, at der er styr på situationen, men hvis ministeren ikke svarer ja, så har vi et problem.